

азъ тя либж! само у сръдце-то ми.... Нъ стига! Прощавай! Утрѣ утрѣ щемь ся видѣ пакъ.

Ти ся събирали и навѣждали за много время; нъ какъ ся промѣнило всичко! Драганъ не могълъ вече да бѣде доволенъ съ невинно-то умилваніе на своѣхъ Цвѣтанж — и съ самы-ты й пълны отъ любовь погляды — не ся благодарилъ отъ само-то й похващаніе за ржж, отъ самы-ты й цѣлувки и отъ само-то й чисто пригрѣщаніе. Той желалъ повече и повече, инай сѣтиѣ ничто не могълъ да желае — Кой-то си познава сръдце-то, кой-то е размышлявалъ за свойството на най нѣжно-то му удоволствіе, той наистинж ще е съгласенъ съ мене, какъ: да си изпълни чловѣкъ всички желанія то е много опасна испытня за любовь.

Цвѣтана за Драгана не была вече она Ангелъ непороченъ, кой-то по-прѣди разпалвалъ негово-то въображеніе и му уносилъ душиж. Неумѣренж-тж му любовь намѣстили такыва чюства, съ кои-то той не могълъ да ся голѣми, и кои-то за него не были новы. Колко-то за Цвѣтанж, тя съвршено прѣдана нему, живѣла и дышала само за него; у всичко ся покорявала на воляж-тж му като едно агне и у негово-то удоволствіе намирала своѣх-тж честь. Тя съглядала у него промѣнж и често му говорила: « Отнапрѣдъ ты бяше по-весель, отнапрѣдъ мы бѣхме по-мирии и по-честити! отнапрѣдъ азъ не ся бояхъ толкова, че щж изгубж любовь-тж ти! » По нѣкож пѣтъ кога ся прощавалъ съ неж Драганъ думалъ! « Цвѣтано! утрѣ не щж мож да ся видж съ тебе; имамъ тяжкы работи « — и всякога при твѣ думи Цвѣтана въздышала.

Най сѣтиѣ тя пять дни нарядъ не го видѣла, и была въ най-голѣмо неспокойствіе; въ шестый день той дошълъ при неж съ навжсено лице и казалъ й « Любезна Цвѣтано! азъ съмь принуденъ за нѣколко время да ся отвоѣж отъ-при тебе. Ты знаешъ че азъ имамъ търговѣж съ Царіиградъ; нужда става данѣ самъ